

Äntligen kan dressyren bli mjuk och känslig

Äntligen börjar det hända något i dressyr-Sverige! Men det tar sin tid. Redan förra vintern talade man om dressyryttartävlingar. I åratal har man talat om "det tyska undret" när det gäller en djup och följsam sits.

I Tyskland har man varit medveten om att redan den unga ryttaren måste få lära sig att känna hästens ryggrörelser. Hästarna/ponnyerna går ofta med inspänningstygel, varmed den unga ryttaren aldrig behöver "rida ihop" sin häst utan i lugn och ro kan fokusera på känsla och inverkan.

Kyra Kyrklund sade vid något tillfälle att när ryttaren ska lära sig rida sin häst på tygeln "bryter ofta helvetet ut". Det ligger mycket i det. Tack vare våra framavlade dressyrmaskiner kröker hästarna numer lättare på nackarna. Detta fenomen kan dölja en mindre korrekt ridning, i varje fall för ett mindre tränat öga. Vi har tyvärr också fått fram ett idealekipage som många dressyrdomare inte har genomskådat utan snarare framhävt som en idealbild.

Äntligen börjar vi inse att ryttarens sits kan påverka hästens form. Vi måste inse att så länge ridinstruktörerna/tränarna fortfarande använder sig av en felaktig lodrät sits (axel-höft-häl) i sin träning kommer vi tyvärr aldrig få ryttarna att sjunka ner i sadeln och följa hästens rörelser optimalt. Det beror på att med den konstgjorda lodlinjen får du alltid en passiv spänning i höftlederna.

Lyssna till Sally Swift, eller varför inte till den grekiske filosofen Xenofon. Det är inga nymodigheter att hitta den rätta hållningen.

Äntligen talar man om en samsyn mellan tränare och domare. Fast det har man nog pratat om tidigare också, skillnaden är att nu kanske det händer något i praktiken. Man talar om betydelsen av dressyryttartävlingar, som jag nämnde

inledningsvis. Idén är jättebra. Särskilt "träningsryttaren", som mest vill utveckla sin egen ridning, borde vara intresserad av denna enklare tävlingsform. Ett problem är bara att antalet dressyrtävlingar på lägre nivå är så litet. Klubbarna satsar mest på de litet mer inkomstbringande hopptävlingarna. Låt hoppningen subventionera dressyren!

Tillbaka till domarna. Man talar om att lägga sig på rätt skala vid bedömningen. Detta är naturligtvis nödvändigt för ryttarna. Men skicka först iväg domarna på en "hållningskurs". Lär dem förstå hur en ryttare ska sitta för att kunna inverka på sin häst. I annat fall kanske bedömningen inte är tillförlitlig.

Äntligen kan vår dressyr utvecklas till något mjukt och känsligt.

Maggi von Wachenfeldt

Kinda Häst